

Szívárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2021/4

„Szívárványívet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

„Ha a halál árnyéka völgyében járok is...”

Részlet az Oltalom a COVID-19 idején című, Gál Judit szerkesztette kötetből

Amikor a kórházunk Járványkórházzá alakult, a mentők folyamatosan érkeztek – riasztó, „szkafander-szerű” védőöltözetben hozták a betegeket. S hallgattuk a híreket: emelkedő számokról, elkülönítésről, lélegeztetőkről, karanténról, az egészségügyi „hősökről” – s növekvő félelemről, aggodásról, bizonytalanságról. Ez volt „kint” – s vajon mi volt „bent” a kórtermekben? Azt tudtam, ha lehetőséget kapok: jelen kell lennem – azok között és azok mellett, akik közé küldtettem.

Sokféle állapotban kerültek betegek a kórházba. Jött kezelésre, vizsgálatra – s közben pozitív lett a tesztje, kiderült ő is fertőzött. Egyéb betegsége miatt segítségre szorult – de ekkor már elkülönítve, sorstársakkal együtt átvéve: a kórtermet sem szabad elhagyni. Növekvő feszültség és szorongás szorult a szobákba, figyelve egymást, önmagukat, s az egyre kevesebb időt bent töltő védőruhás segítőköt. S a meddig, mikor, most mi lesz – kérdésekre nem érkeztetett biztos válasz. Mások az otthon-gyógyulás próbálkozása után kerültek felvételre – tüdőgyulladással, lázzal, gyengeséggel, riadtan: miért nem segít a gyógyszer?

Ebben a karanténban esetleg már az ágyat is alig tudták elhagyni. Mi lesz velem? Telefonos kapcsolattartás – de néha a beszéd is fárasztó... Mikor leszek jobban? A nyugtalan nappalok és éjszakák közben emlékek, hiányzó család, riasztó gondolatok, kínzó figyelése a testi változásoknak. Várni, várni, várni. S akiknek gépi segítségre volt szüksége? Az altatásban vajon mit hallott, érzett, tudott? Aki felépült, nem emlékezett arra az időszakra. Leg-

alábbis a tudata nem, s vajon a mélyben mi zajlott?

Ezekbe a helyzetekbe lépett be a lelkész – hogy bátorítson, lelki támaszt hozzon, közvetítsen, kapaszkodót kínáljon. S persze itasson, ha kell, csatlakoztassa a telefonkészüléket a töltőhöz, elmondja, felolvassa az üzeneteket – emberit és Istentől jövőt...

A személyes jelenlét különösen fontossá és erőteljessé vált. Jelen lenni a látogatási tilalom idején, jelen lenni a kórteremben – mert Jézus jelen van. S erre emlékeztetni kell mindazokat, akik nagyon egyedül érzik magukat. „De jó, hogy bejött közénk és itt is maradt egy kis ideig.” – mondta egy néni. Nagyon felerősödött ebben az időszakban a jézusi titok: Immanuel – velünk/köztünk az Isten. Nincs távol. Nem maradt távol! Őt nem lehet kizárni a kórteremből – de lehet felfedezni láthatatlan jelenlétét, valóságosan! „mint a mennyben, úgy itt a földön is”

Miközben az egész világ a segítő eszközökért, védőfelszerelésekért, elegendő ápoló, gyógyító személyzetért, vírust leküzdő vakcináért küzd, mit tehet a lelkész a beteg mellett? Mit adhat ebben a küzdelemben?

1. Az **imádság ereje** valóságos pajzsá vált. *”Sokan imádkoznak Önért, Önökért – otthon, gyülekezetben, közösségekben: gyógyulásért, megfelelő gyógyszerekért, talpon maradó segítő nővérekért. Ugye imádkozik Ön is?”* „Semmihez nincs erőm, már az imához sem...” – mondta valaki. S milyen jó volt jelezni: azért vagyok itt, hogy ebben is segítsek. Imádkozunk együtt... Különös tapasztalat a

megcsendesedő lélek, az imához csatlakozó betegársak, a könnyes szemek hitvallása. Amikor addig egymásnak idegenek csatlakoznak a kórusba, s suttojják együtt: Mi Atyánk...

2. Az **Ige** élő és ható valósága a betegségben is megtapasztalt erőforrás. A felhangzó zsoltárvers, bibliai szakasz, Isten Szavának teremtő és újjáteremtő ereje bátorító mindazoknak, akik nyitottak rá. Sokszor a szobatársak számára is – ahogy az egyikőjük mondta: nekem is mondjon ilyeneket! Mert az Ige emlékeztet, vigasztal, kapaszkodót nyújt, feljebb mutat.

3. *Miért megy a lélegeztetős beteg mellé, hiszen ő alszik?* Ám a fülével, a tudatával talán nem halló beteg, hiszem – hall a szívével, lelkével. Akár a **halál árnyékának völgyében** is! Ígéreteket életről és örökeletről, Isten megtartó és továbbvivő kegyelméről, tudattalanul tudja, most együtt állunk Isten előtt. Érti az áldó kéz érintését – talán utolsó földi érintésként.

4. S persze olyan jó **hálát adni** – múltó lázért, erősödő izmokért, visszatérő ízéért, a hazamenetel ígéretéért, negatív tesztért – s akár csomagolni és együtt végig gondolni: mi lesz otthon. De jó, hogy ez sem természetes. Hála az élet Urának az életért!

Miközben beteg, gyenge a test, a lélek is erőforrásért kiált a mélyben. Magyarországon bárki jelezheti, kérheti: szeretném, hogy lelkész is álljon meg a betegágyamnál, s emlékeztessen: „... *nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak tulajdona vagyok... aki megőriz...*”

Gál Judit, kórházlelkész

Ima koronavírus világjárvány idején

Őrizd meg minket, jó Urunk,
irgalmasságod árnyékában.

A bizonytalanság és a
próbatétel idején is,
kérünk, állj mellettünk.

Támogasd és oltalmazd, jó
Urunk,
az aggodalmaskodókat és a
félelmes szívűeket,
emeld fel mindazokat,
akik mélységeket járnak
ezekben a napokban, helekben.

Hadd örvendezhessünk újra a
Te jószágodnak,
tudván bizonyosan,
hogy semmi sem szakíthat el
Tőled,
sem szereleledtől,
mert Te vagy a mi Urunk,
Jézus Krisztus.
Ámen.

(Békefy Lajos közlése nyomán)

Keresztyéni tanítások

Református népünknek Szikszai György Keresztyéni tanítások és imádságok című könyve az elmúlt közel 250 évben tanítással és imádságaival nagy segítségül volt. Több tucat kiadása jelent meg.

A kötetből származó részlet legyen segítségül a mostani járványveszélyes időnkben

Mind az Isten beszéde, mind az eleitől fogva való tapasztalás bizonyossá teszi azt, hogy a jó embernek is sokszor nyomorúságokat és kedvezőtlen dolgokat kell elszenvedni e világon...

...Kérdés: Vajon nem illendőbb és jobb volna-e, hogy az Isten a maga híveit soha se bántaná, se bántani ne engedné, hanem mindenkor boldogságban, kedvük szerint való állapotban hagyná élni?

Felelet: Teljességgel nem, mert a világi boldog állapot veszedelmes az embernek, a nyomorúságok pedig az Istennek is dicsőségesek, az embernek is hasznosak és idvességesek...

...A hívő embernek is sokféleképpen hasznosak és idvességesek a nyomorúságok. Ugyanis

1. megőrzik, tartóztatják a bűntől, az elvetemedéstől, a testnek vétkes kívánságait meglankasztják, a bűnnek alkalmatosságát elhárítják és zabola gyanánt vannak.
2. Megalázzák a természetnél fogva kevély és fennhéjázó szívet és önismeretre vezetik az embert.
3. A rossz és veszedelmes úton megállítják és jó útra vezetik, úgyhogy sok hívő embernek el kell ezt mondani szent Dáviddal: „Minekelőtte megaláztattam, tévelygek

vala, most pedig a Te beszédedet megőrizem.” (Zsolt. 119: 67.)

4. A nyomorúságok eszébe juttatják az embernek elmúlt vétkes cselekedeteit; azoknak rosszasságát és utálatosságát jobban megismertetik és eképen sokszor penitencia-tartást s idvességre való megterést szereznek.

5. Nevelik, meggyökereztetik, gyakoroltatják a keresztyéni jóságokat, nevezetesen a hitet, reménységet, béketűrést, alázatosságot, buzgóságot.

6. Megismertetik a világnak hiábavalóságát, megunatják azt, elszakasztják attól a mi szívünket és a mennyországra emelik fel.

Mindezekre nézve tehát nem jó volna, ha a hívő emberek mindenkor kedvök szerint való állapotban volnának e világon, hanem illendő és szükséges, hogy nyomorúságok között is forogjanak. Sőt bátran el lehet mondani, hogy boldogtalan ember az, aki a nyomorúságokat és keserőségeket nem kóstolja, ellenben boldog, aki azok által gyakoroltatik. Jakab apostol mondja, hogy boldog ember, aki kísértést szenved: „... mert minekutánna megpróbáltatik, elveszi az életnek koronáját, melyet ígért az Úr az Őt szeretőknak.” (Jak. 1: 12.)...

...Azt is megmutatom már röviden, miképen kell te magadat viselned a nyomorúságban.

1. Ismerd el s imádjad az Istennek ostromzó kezét és alázd meg magadat Ő előtt.
2. Ne zúgolódj, ne hánykolódj, hanem csendességgel, béketűréssel szenvedj. Oh, mily nagy iszonyúság zúgolódní és indulatoskodni az Isten ellen, aki fő úr és szerető atya!

3. Vizsgáld meg életedet, gondold meg és bánd meg bűneidet; és ne hagyj alább a kegyességet és az istentiszteletet, sőt inkább növekedjék buzgóságod; nehogy elfordulj Istentől a nyomorúság miatt, sőt inkább jobban ragaszkodj Hozzá és életednek s vétkes szokásaidnak megjobbításában munkálódj.

4. Bizodalmad legyen Istenben, csendességben várjad az Ő szabadítását, ne szabj Ő elébe sem időt, sem módot, hogy mikor s miképen szabadítson meg téged, hanem bízzad azt az Ő bölcsességére és jóságára.

5. Ha békétlen beszédekre találsz fakadni, bánd meg, sirasd meg és többé ne nyisd meg a te szádát.

6. Imádkozz a béketűrésért és a tűrő erőért, imádkozz a szabadításért is; imádkozz azért is, hogy az Isten tegye idvességesekké tenéked a maga látogatásait.

7. Ha mindjárt meg nem hallgat, ne restülj meg a könyörgésben; ha mindjárt meg nem szabadít, ne csüggedj el az Őbenne való bizodalomban. Hitedet, béketűrésedet akarja próbálni és gyakorolni. Sőt, ha halálodig tart is a nyomorúság, légy hív mind halálig is és neked adja az életnek koronáját.

„Benned bíznak, akik ismerik nevedet, nem hagyod el, Uram, azokat, akik hozzád folyamodnak.”

/Zsolt 9,11/

Ima azokért, akik megfertőződtek koronavírussal

Irgalmas Istenünk,
bízunk lévedheletlen és drága
gondviselésedben,
azokkal együtt, akik betegek vagy
elgyengültek,
ludván, bármely veszedelem is
vesz körül minket,
a Te örökkévaló karjaid alatt
vannak velünk.
Erős, világokat alkotó, fenntartó
karodra lámaszkodhatunk,
így biztonságban érezhetjük
magunkat.
Könyörgünk, gyógyító kezed
terjeszd ki felénk,
és áraszd ki ránk gyógyító
erődet,
a mi Urunk, Jézus Krisztus által.
Ámen.

(Békefy Lajos közlése nyomán)

Megtartó kapcsolatok

Egy éve már annak, hogy a járvány megjelenésekor azt javasolták az egészségügyi szakemberekre hallgató vezetők, hogy „Maradj otthon!” „Vigyázzunk egymásra!” Meg kellett tanulnunk ilyen kifejezéseket is, mint covid-19, és társadalmi/egészségügyi távolságtartás. Meg kellett barátkoznunk az egészségügyi maszk használatával. Különböző korlátozásokat kellett elfogadnunk, hogy legalább fékezzük a járvány terjedését.

Az egész világ azt remélte 2020 tavaszán, hogy néhány hónap múlva visszatérhetünk megszokott, régi életformánkhoz. A járvány nyári, átmeneti enyhülése is megerősíthette bennünk ezt a várakozást. Azután jött a második hullám. Újra bizakodtunk, hogy gyorsan vége lesz. Most itt vagyunk az eddigieknél lényegesen erősebb harmadik hullám közepén. Mindezekkel párhuzamosan, az egész világon óriási erőfeszítések történtek a covid-19 elleni vakcina kifejlesztésére. Nagy tervező és szervező munka kell ahhoz, hogy sok millió ember megkaphassa a védőoltást, melynek most már részesei is lehetünk.

Az elmúlt évtizedekben gyülekezetünk építése érdekében tudatos lépéseket tettünk a réteg alkalmak kialakítása területén. Így indítottunk újra és újra kiscsoportokat gyermekek, ifisek, kismamák, felnőttek, érdeklődők számára. Szerveztünk házasságvédő alkalmakat. Próbáltunk kiscsoportos foglalkozás keretében segíteni a válás miatt egyedül maradtaknak is. A többgenerációs nagytábornak is az egyik célja az volt, hogy gyülekezetünk tagjai jobban megismerkedhessenek egymással és kapcsolatok alakuljanak ki.

Az Urat magasztaló, népes vasárnapi istentiszteleteken is fontosak a személyes kapcsolatok, de a nagy létszám és a vasárnap délelőtti két istentisztelet keretében erre azért kevesebb idő marad. A kiscsoportokban van több lehetőség beszélgetésekre, kérdésekre, közös imádságokra, egymás jobb számoltartására. De tudjuk, hogy még ezeken, a gyülekezet által szervezett lehetőségeken túl az egyéni kapcsolatépítő kezdeményezésekre is nagy szükség van.

Az elmúlt 4-5 évben, az újévi gyülekezeti jelentésekben az előttünk álló különböző építési, missziói, közös cselekvést igénylő feladatok mellett szóltam az egyéni kapcsolatépítés személyes lehetőségéről és felelősségéről. Ezt egy kapcsolatépítő ábrával is szemléltettem. Az évek folyamán többször tanácsoltam, bátorítottam arra gyülekezetünk tagjait, hogy a családtagjain túl, legyen mindenkinek legalább 5-6 embere a gyülekezetben. Ismerkedjenek össze, cseréljenek telefonszámot, emailcímet... A gyülekezeti találkozási lehetőségeken túl is, tartsák számon egymást. Időnként találkozzanak, hívják fel egymást. Osszák meg egymással örömeiket, gondjaikat.

A bibliai, 38 éve gyógyulásra váró betesdai beteg, amikor Jézus megkérdezi tőle, hogy akarsz-e meggyógyulni, nem azt mondja, régi betegsége ellenére, hogy nincs Isten, hanem azt, hogy: „Uram, nincs emberem...” aki a vízig segítsen (Ján 5,6-7). Ez a több évtizede beteg ember évek óta, gyógyulásra várva ott volt a sok többi szenvedő között. De ez a magatehetetlenség egy nyilvános bezártság is volt számá-

ra, mivel nem volt senki, aki az alkalmas pillanatban a vízig segítette volna.

Évekkel a járvány előtt nem gondoltam, hogy hamarosan az önvédelmi bezártság által próbáltatunk meg. Mert testi egészségünk védelmét szolgálják a társadalmi távolságtartás, közösségi alkalmak szüneteltetésének szabályai. De ez a bezártság ugyanakkor nagy lelki terhet is ró mindenkire, különösen az egyébként is egyedül élőkre. Jó dolog, hogy a technikai eszközök segítenek valamelyest a kapcsolattartásban, de nem pótolják az unoka, nagyszülő, rokon megőlelését. A családok számára az otthonról való dolgozás, és gyermekek otthoni tanulása különös kihívásokat is jelentenek. Jó lenne valakivel megosztani mindazt, ami bennünk feszül. A technika a semminél jobb, de nem pótolja a személyes találkozást. Az online istentiszteletekről, kiscsoportos alkalmakról is azt tudjuk mondani, hogy jó, hogy vannak, de mégis vágyunk a valós közösségre. A gyülekezet közössége is korlátozottabb módon tud segíteni. Most különösen sok múlik a személyesen működtetett kapcsolattartásunkon is.

Hogyan élted, éled meg ezt a már egy éve tartó bezártságot? Működteted, még ha csak a technika segítségével is – a személyes 5-6 emberes gyülekezeti kapcsolataidat?

Ami rajtad áll, azt tedd meg, hogy ilyen bezártság idején se maradj a hitben testvérek nélkül! Az Úr a hitben testvérekkel való, megtartó kapcsolatok által is szeretné nyújtani segítségét!

Püski Lajos

Jób könyvéből

*„Mert ő megsebez, de be is kötöz,
összeszűz, de kezei meg is gyógyítanak.”
(Jób 5,18)*

Uram, sebez és gyógyíts
kedved szerint,
csak el ne múljék rólam
kezed nyoma -

mert halálba taszít,
ha többé
nem foglalkozol velem.

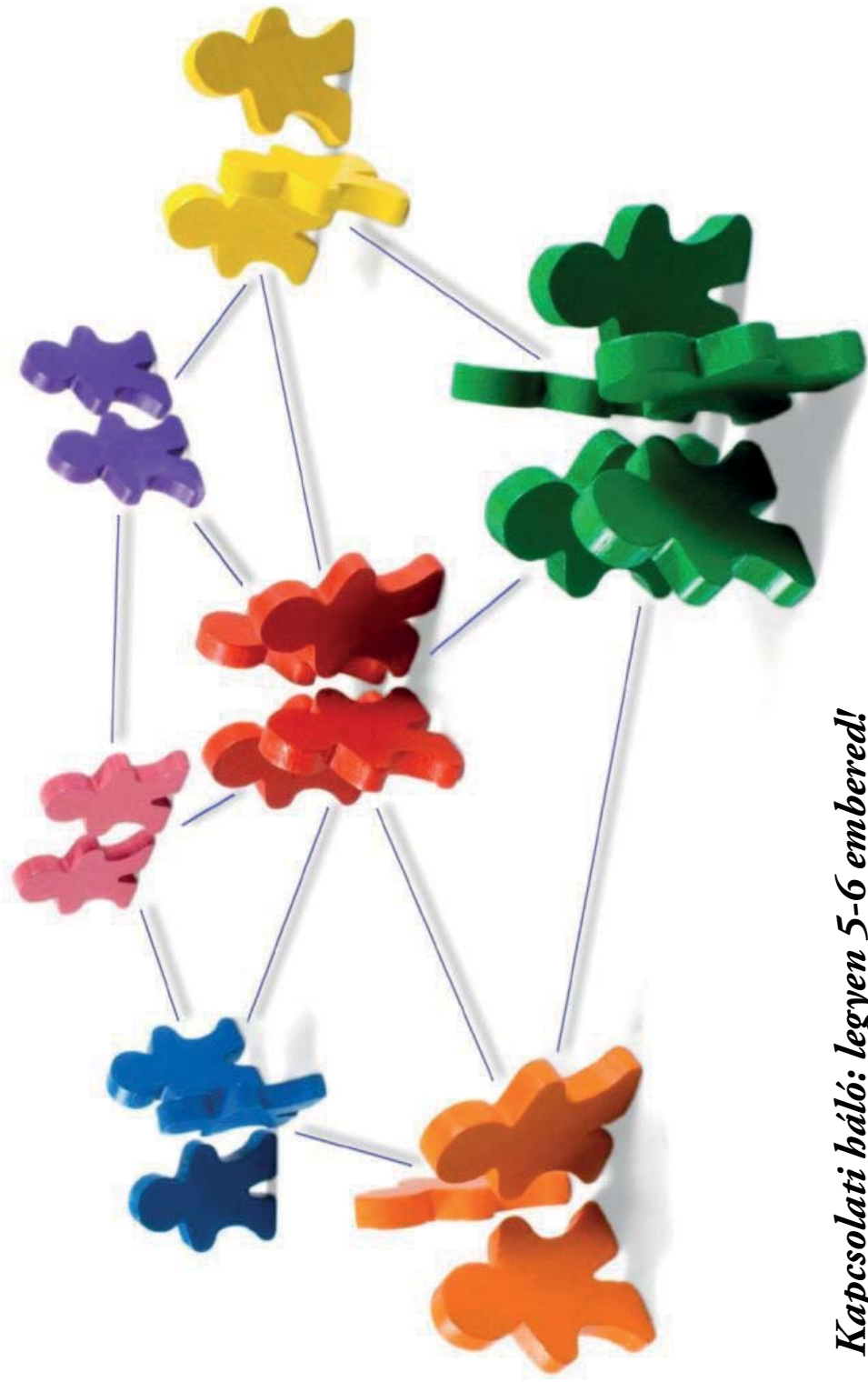
Ki zúzódot kerülve
és óvakodva él,
mind ostoba;

csak látszólag veszély,
ami az alig-léttől
megment, amit Te adhatsz
csak nekem:

sebek és gyógyulás
bölcs ritmusa.

Petrőczy Éva

Szívárvány –
a Debrecen-Nagygyerdei Református
Egyházközség hírlevele
4032 Debrecen, Bolyai u. 25.
Telefon: (52) 410-811
Felelős kiadó: Püski Lajos
Nyomda: Litográfia Készült 250 példányban
29. évfolyam 4. szám Megjelenik havonta
Egyházközségünk számlaszáma:
11738008-20012917
E-mail: refnagyerdo@gmail.com
Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Kapcsolati háló: legyen 5-6 embered!